

Tilaa yhdelle

Löyly leikkii iholla. Se härnää ihohuokokset sekaisin. Olen kananlihalla, vaikka minulla on kuuma. Niin käy joskus myös toisen ihmisen kosketuksesta.

En kaipaa ketään viereeni. En juuri nyt. Voin oikaista itseni ja venytellä raajat pitkiksi. Mahtuisi tähän lauteille muitakin ja onhan niitä kokoonpanoja ollut. Selkiä pesty, hiuksia vaahdotettu, puhdistettu silmiä saippuasta. Kerrottu tontuista, naurettu ja itketty. Mökötetty ja aneltu anteeksi. Paljon muistoja on pesiytynyt näihin nurkkiin.

Nyt ei tarvitse kinata löylyveden lämmöstä, saunajuomien määrästä tai siitä, onko kädessä vasta vai vihta. Tämä on minun tilani ja hetkeni. Annan ihoni punertua puhtaaksi. Olen lämmössä kuin sylissä, mutta ilman kenenkään vaatimuksia ja tarpeita. Yksin. Yksin tänne syntään ja yksin kuollaan.

Imen tämän rauhan itseeni. Tankkaan lämmön sisääni ja jaksan taas seuraavaan lauantaihin. Heitän kiville vielä kauhallisen.

Kohti valoa

MIKKO

Me istutaan iltaa Antin kanssa. Mä kerron sille, että mun piti lopettaa Maritan kanssa säätäminen. Se oli vain pelkkää seksiä, ja hyvää olikin, mutta en mä vaan voinut enää jatkaa. Onhan mulla perhe, Mirja ja lapset. Olen luvannut pysyä rinnalla myötä- ja vastamäessä. Ja jos olen ihan rehellinen, niin mähän niitä vastoinikäymisiä aiheutin. Siksi mä suostuin sinne pariterapiaankin. Ei Mirja ole mihinkään muuttunut. Tiesin, millainen se oli alun perin ja sellaisena se pysyy. Sellaisen paketin olen ottanut. Tai saanut.

Antti on vieläkin Annan kanssa. Ne tapas aikoinaan samana iltana, kun mä lähdin ekaa kertaa Maritan matkaan. Anna ja Antti asuvat edelleen omissa kämpissään. Ilmeisen toimiva järjestely, kun kummallakin on kersoja eksiensä kanssa. Nyt me ollaan taas Teatterin baarissa, samassa paikassa kuin sinä iltana, kun oltiin ne daamit tavattu.

Aikaisena arki-iltana tunnelma on kesy. On selvää, että me ei lähdetä Antin kanssa täältä huonoille teille. Me ollaan vakiintuneita miehiä molemmat.

Parin sohvaryhmän päässä istuu linjakas nainen juomassa kuoharia. Sillä on pitkät sääret ja vaaleat hiukset. Se ojentee niitä koipiaan hyvin itsetietoisesti. Tietää, mitkä boat ne on. Sellaiset sääret, jotka jokainen mies toivoo ympärilleen.

Ilmeisesti se odottaa jotakuta. Mä tulen uteliaaksi, kuka se onnekas on. Yritän kuunnella samalla Anttia, joka haukkuu Annan lapsen isää, koska se ei suostu maksamaan asiallisia elareita. Mua ei vois vähempää kiinnostaa muiten raha-asiat, mutta yritän näyttää siltä, että kuuntelen.

Nyt se nainen kääntää päätään. Se on tutun näköinen. Sekin tunnistaa mut ja hymyilee. Se on se sisustajanainen, joka haki meiltä Lahtisten vara-avaimet, rikkoi maljakon ja toi uuden vaasin duuniin. Mä olin valitettavasti silloin palaverissa. Mä hymyilen takaisin ja pelkään, että punastun.

Kun ovikello soi, mä olin just tullut suihkusta ja avasin oven pyyhe lanteilla. Kaunis. Sen mä huomasin heti.

– Hei, mä olen Siru Viinikainen, nainen sanoi ja ojensi kätensä hymyillen.

Mä ajattelin, että jos Jehovan todistajat näyttää nykyisin tuolta, mä käännyin viipymättä.

– Mä olen menossa teidän naapuriin Lahtisille ja saan kuulemma teiltä vara-avaimen. Teen heidän kodistaan mahdollisesti sisustusjutun. Sovittiin, että saan käydä katsoomassa paikkoja vähän valmiiksi.

– Ahaa, onkohan siitä puhuttu mun vaimon Mirjan kanssa? Mä olen duunista etäpäivää kotona ja vähän lazy morning, mä sanoin nolona.

– Saattaa olla. En ole ihan varma. Haluatko tarkistaa vaimoltasi tai soittaa Lahtisille?

– Mun vaimo on opettaja, eikä sille voi oikein soittaa kesken päivän. Kyllä mä sua uskon. Mitä jos tulisin ovi-mieheksi, niin ei ainakaan tule mitään ongelmaa puolin tai toisin? mä keksin. – Mä heitän jotain päälle. Tule vaan sisälle odottamaan.

Mä juoksin yläkertaan ja etsin makuuhuoneen noja-
tuolin vaateläjästä farkut ja collegen. Vilkaisin makkarin
kokovartalopeiliin ja haroin vähän hiuksia. En kokenut
olevani alakerrassa odottavan upeuden tasoa. Mä menin
takaisin alas ja nappasin Lahtisten vara-avaimen eteisen
lipaston laatikosta. Sitten mä seurasin hoikkaa naista ulos.
Hyvä perse.

Siru Viinikainen kiersi asuntoa ja napsi kuvia känny-
källä. Se pysähtyi silittämään olohuoneen pyhää lehmää,
Lahtisten nahkasohvaa. Mä katsoin mukamas takapihan
lehtikasoja. Ne odotti enää säkitystä. Meillä oli just ollut
taloyhtiön jokasyksyiset pihatalkoot. Mä halusin tietää
lisää Siru Viinikaisesta.

– Mihin lehteen sä kuvaat?

– Mä kirjoitan. Tällä hetkellä lähinnä Kauniiseen kotiin,
mutta välillä muihinkin saman talon lehtiin. Tarkistan nämä
mahdolliset kohteet ensin ja sovin sitten kuvauspäivän.

– Ok. Mä en tunne tuota alaa ollenkaan, vaikka tulee
niitä sisustuslehtiä meillekin. Koskas te täällä Lahtisilla
ajattelitte kuvata?

– Pitää vähän miettiä. Tämä on ihan tyylikäs koti, mutta
voi olla, ettei ylitä julkaisukynnystä, Siru sanoi ja nosti
laukun olalleen.

Liike oli nopea ja vauhdikas. Laukku pyyhkäisi Aalto-
maljakon sivupöydältä alas. Se hajosi pienenpieniksi sirpa-
leiksi klinkkerilattialle. Siru kirosi ääneen.

– Miten mä olen näin kömpelö! Tää on ihan super-
noloa. Enhän mä nyt kehtaa näille edes ehdottaa mitään
kuvauksia.

Siru näytti aidosti huolestuneelta. Mä halusin suojella
sitä häpeältä.

– Meillä on ihan samanlainen maljakko. Mä voin hakea sen tähän tilalle, niin Lahtiset ei huomaa mitään.

– Voisitko? Mä ostan tietysti uuden ja toimitan sen teille.

Siru jäi siivoamaan sirpaleita, ja mä hain kotoa maljakon. Me saatiin se häälahjaksi. Se oli harvoin käytössä, ihan takana ylähyllyllä keittiössä.

– Kiitos todella paljon. Ja anteeksi, jos kuulostin tökeröltä. En halua moittia teidän naapureiden kotia. Oletteko hyviäkin ystäviä?

– Ihan vaan naapureita. Joskus grillaillaan ja semmoista pientä.

– Mä taidan tarjota heille ensin hiukan sisustusapua ja sitten katsotaan sitä jutun tekemistä... Ja toimitan teille viipymättä uuden maljakon, Siru sanoi ja otti sirpalepussin mukaansa.

– Mä annan mun käyntikortin, niin voit lähettää maljakon mulle duuniin. Ei tarvitse mun vaimonkaan tietää tästä episodista mitään. Mä voisin ottaa myös sun kortin. Jos vaikka meidänkin kotiin voisi joskus tehdä pientä face-liftiä, mä kuulin sanovani.

– Mitä sä oikein virnuilet, Antti sanoo.

– Äh... Älä kato nyt heti, mutta tossa pöydässä toi blondi on tuttu. Se tekee meidän naapureille sisustus-suunnittelua. Tuli hakemaan kerran avaimet meiltä.

– Jaa, mä jo ajattelin, että susta on jotenkin huvittavaa se mitä mä kerroin Annan eksästä.

– Ei tietenkään. Se ei kuulosta miltään Vuoden isä-kandilta, mä sanon, mutta mun mielenkiinto on todellakin muualla.

Siru Viinikainen. Onkohan Siru sen ihan oikea nimi vai lempinimi Sirpasta, Sirjasta tai muusta tylsästä? Mulla on vieläkin sen käyntikortti. Olen katsonut sitä korttia muutamana kerran ja miettinyt, heittäisinkö sen vaan pois. En sitten kuitenkaan ole heittänyt. Se on kuin arpa, jota ei uskalla raaputtaa. Jos raaputtaa, taika raukeaa ja voi huomata olevansa yhtä peeaa kuin ennenkin.

Mutta voisinko ajatella, että Siru Viinikainen tulisi sisustamaan meidän kotia? En todellakaan. En mä voi sanoa Mirjalle, että otetaan meille tämmöinen nainen valitsemaan verhoja ja sohvatyynyjä. Mirja loukkaantuisi. Se pitää itseään täydellisenä kodinhengettärenä. Ja mähän haluaisin tutkia tuon naisen kanssa ihan muita tekstiilejä.

Mun tekee mieli mennä juttelemaan, mutta en tietenkään voi. Just selitin Antille, miten aion nyt olla kunnan aviomies ja perheenisä. Mun on pakko unohtaa neiti Viinikainen. Onko se edes neiti? Voihan se olla naimisissakin. Eikä mulla ole sille mitään oikeaa asiaa. Vai sanoisinko: *Oletkos löytänyt Lahtisille kivan maton?* Miten aikuinen mies voi taantua tämmöiseksi?

Sen pöytään tulee joku mies punaviinilasien kanssa. Mietin, onko niillä treffit. Siru Viinikainen tervehtii, mutta ei halua miestä. Sitten se levittää pöydälle jotain papereita ja lehtiä. Se on ehkä joku duuniin liittyvä tapaaminen.

Antti sanoo, että sen pitäis lähteä, ja niin munkin pitää, että ehdin lukea Lindalle iltasadun. Me kulautetaan lasit tyhjiksi ja kävellään niitten ohi. Siru hymyilee taas.

– Kiitos viimeisestä, se sanoo.

– Ei kestä, mä sanon.

Ja sitten mä jostain syystä jatkan: – Mä soitan sulle siitä meidän pintaremontista.

Me molemmat tiedetään, että pian mennään pintaa syvemmälle.